

Kazalo vsebine

Smučarsko društvo STRAHOVICA se predstavi

Iz kronike Smučarskega društva STRAHOVICA (1949 - 1999)

1949 - 1951

Trije nadebudni najstniki iz Sela so imeli zelo zelo veliko željo po skakalnem športu, navdušila jih je Planica in takratni junaki planiških strmin. Smučali so po domačih okoliških gričih in tudi improvizirali male skakalnice, ki pa jih niso mogle zadovoljiti. Končali so osnovno šolo oziroma takratno nižjo gimnazijo in se vpisali na IKŠ v Litostroju. To so bili Brane Seršen, Ivo Jež in Viktor Zupan. Podpora staršev, ki so svoje otroke tudi vzpodbujali k taki dejavnosti, je še utrdila njihovo odločitev, da v domačem kraju vendarle naredijo pravo skakalnico. Za uresničitev njihove smeje zamisli pa so morali narediti nekaj, kar naj bi to omogočilo. Nagovorili so starejše sovaščane, da so formalno prevzeli funkcije, ki so bile potrebne za ustanovitev smučarskega društva. Ker so v mislih že imeli teren za skakalnico, je to seveda vplivalo na njihovo odločitev o imenovanju tega društva. To je bila dolina današnje velike skakalnice, poraščena z gostim grmičevjem, kjer so lomili skale za posipavanje ceste, ki se je neuradno imenovala Strahovica, ker so ljudje govorili, da tam straši. Odtod torej ime društva - Smučarsko društvo Strahovica.

S pomočjo starejših krajanov so torej ustanovili Smučarsko društvo Strahovica s kratico SD Strahovica. Prvi formalni uradni predsednik je tako postal Nace Vrtačnik, čeprav je dejansko delo predsednika že takrat opravljal Branko Seršen. Prvi blagajnik je kljub mladosti postal Viktor Zupan, v odboru pa so bili še Dušan Gosar, ki je bil sekretar društva, Darko Podgoršek, ki je bil kasneje tudi sodnik za smučarske skoke, Valentin Zupan in Franci Podgoršek.

Društvo so registrirali na Smučarski zvezi Slovenije, ki je bila takrat v barakah na Likozarjevi ulici v Ljubljani. Te barake so kasneje pogorele in požar je uničil tudi večino arhiva Smučarske zveze, zato tudi mi nismo uspeli dobiti na vpogled ali za kopiranje nobene dokumentacije, ki je tam obstajala v z vezi z našim društvom.

Teren za prvo skakalnico je izbral Zupanov oče. Na srečo je bil bodoči iztek skakalnice že kar primerno naravno oblikovan, poleg tega pa je bila prav ta parcela takrat družbena imovina, kar je tudi omogočilo začetek gradnje. Na bodoči trasi skakalnice je bilo v predvidenem doskočišču nekaj velikih skal, ki jih je bilo treba razstreliti na manjše kose, da so jih potem lahko naložili na vozove in jih porabili pri gradnji hiš. Od staršev naših skakalcev sta takrat pri razstreljevanju skal s prostovoljnim delom največ pomagala Janez Jež - oče, ki je dal nekaj dinamita in zažigalne vrvice ter Janez Černivec - Stržkov ata. Kljub mladosti pa so že takrat glavno težo prostovoljnega in organizacijskega dela nosili Brane Seršen, Ivo Jež in Viktor Zupan. Uspelo jim je pritegniti k prostovoljnemu delu tudi veliko ostalih sovaščanov. Tako je na mestu današnje velike skakalnice nastala improvizirana skakalnica, ki je dopuščala skoke do 25 m, vendar je bila zelo ozka, potešila pa je začetne velike želje naših skakalcev že prvo zimo po uradni ustanovitvi društva. Končno so lahko resneje skakali doma.

1951 - 1953

Predsednik: Nace Vrtačnik (Brane Seršen)
Sekretar-tajnik: Dušan Gosar (Ivo Jež)
Blagajnik: Viktor Zupan

Naši fantje so v zimskih mesecih tega obdobja pridno nabirali izkušnje na improvizirani skakalnici in hodili na tekmovanja v bližnjo in daljno okolico Ljubljane ter bogatili svoje znanje v tem športu, seveda pa so istočasno tudi pridno gojili alpsko smučanje in uživali v zimskih športih. Posebnih aktivnosti na izgradnji objektov v tem obdobju ni bilo, le skakalnico so nenehno dopolnjevali in jo poleti z zemeljskimi deli izboljševali, popravljali nalet itd. Ker niso imeli lastnih prostorov, so imeli sestanke pri Zupanovih - to je pri današnjih Mlekarjevih-Kuster. Vedeli so, da bodo potrebovali veliko denarja, saj so že takrat mislili na lastne prostore, ki bi morali biti v nekakšnem objektu ob skakalnici, in seveda tudi na pravo veliko skakalnico. V ta namen so v poletnih počitniških mesecih organizirali vrtno veselico s srečelovom in tako zaslužili prepotreben denar za razvoj društva. Takratni blagajnik Viktor Zupan se še živo spominja, kako

so se bali, da bi jim izkupiček prve takšne veselice ukradli, pa je ob koncu veselice z denarjem ušel kar skozi okno in jo po stranskih poteh varno ucvril domov.

V oktobru 1952 je Ivan Zupan naredil prvi pravi gradbeni načrt skakalnice, ki je dopuščala skoke do 30 m. Zgrajena naj bi bila z odvzemanjem in nasipanjem materiala ter kopanjem naleta v živo skalo. Profil skakalnice naj bi dopolnili z leseno konstrukcijo na vrhnjem delu naleta in na začetnem delu doskočiščnega hrpta za odskočnim mostom. Lesene konstrukcije niso nikoli naredili, ampak so to izvedli z nasipanjem, zato tudi skakalnica nekaj časa ni imela pravega ali pravilnega hrpta. Ta načrt je ohranjen. Ivan Zupan je tudi zakoličil traso skakalnice in določil profile na terenu. Začela so se velika zemeljska dela. Posebno zahtevna je bila gradnja naleta. Potrebno je bilo razstreljevanje skal. Razstrelivo in zažigalno vrvico so takrat kupovali v Črnučah, Stržkovega ata (Janeza Črničca) pa so "uporabili" kot odgovorno osebo, ki je omogočila ta nakup, saj je imel uradno dovoljenje za delo z razstrelivom. Porabili so veliko razstreliva in zažigalnih vrvic. V skalni nalet so navrtali nešteto lukenj in razstreljevali skale. To sta delala Jože Pestoten in Janko Katoliški- Špenko cela dva meseca. Janko je bil pri vojakihi miner. Seveda so to delo plačali in jih zaradi nevarnega dela tudi uradno zavarovali. Takrat je bilo potrebno posekati tudi nekaj gozda, pri čemer je prišlo tudi do nekaj nepravilnosti, saj so se člani društva znašli s prodajo lesa, pri čemer je sodeloval tudi Jule Zupan. Zadeva je postala kar resna in takrat jih je hujših zagat rešil Drekarjev- Jože Traven, ki jih je takrat razumel in zastavil tudi svoj politični vpliv, ki je na srečo zalegel tudi na sodišču v Kamniku. Jože je bil takrat na pomembnem delovnem mestu direktorja v opekarni Vodice. V izgradnjo takratne skakalnice je bilo seveda vložena ogromno prostovoljnega dela; denar, pridobljen na poletnih veselicah s srečelovom v Zadružnem domu, pa je omogočil, da so lahko plačali vse tisto, kar s prostovoljnim delom ni bilo mogoče postoriti.

Istočasno s skakalnico so zgradili tudi lesen sodniški stolp. Za vse to so člani društva opravili cca 7000 prostovoljnih delovnih ur.

1953 - 1955

Predsednik: Brane Seršen
Tajnik: Ivo Jež
Blagajnik: Viktor Zupan

V sezoni 1953/54 so na novi skakalnici že redno skakali in od takrat so naši skakalci tudi redno hodili na skakalne tekme. Redno so skakali v Ihanu, Kamniku, Rovah, Gameljnah, Guncljah in na vse tekme so se vozili s kolesi, v Gameljne pa so šli celo s konji. Jože Traven je videl njihovo prizadevnost in športno zanesenost, zato jim je kar precej pomagal, včlanil se je v društvo, večkrat jim je omogočil vožnjo na tekmovanja v službenem tovornjaku. Prispeval je tudi dobitke za srečelove, enkrat pa sta skupaj z Juletom Zupanom pri nabiranju dobitkov pri nunah v Repnjah dobila celo prašička, ki je bil glavni dobiček.

Takrat so skakalne in ostale smuči izdelovali sami doma - le tako so lahko skakali.

Omeniti velja, da so bile v tistih časih skakalne tekme na naši skakalnici velik dogodek, ki je bil vedno tudi dobro obiskana prireditel. Pobirali so prostovoljne prispevke, s katerimi so vedno pokrili stroške tekmovanja. Na vsaki skakalni tekmi so postregli tekmovalcem in gledalcem z vročim čajem, katerega so v velikih loncih kuhali pri Zupanovih. Naša dekleta so prodajala žganje in večkrat tudi klobase. Po pripovedovanju ustanovnih članov so takrat veliko skakali tako doma kot tudi v gosteh. V tistem obdobju je bil nesporno najboljši skakalec našega društva Branko Seršen.

Društvo je pridobivalo dober sloves in kmalu smo sprejeli medse tudi člane smučarskega društva Bukovica, včlanili pa so se tudi športniki iz Vodice, Repenj in Dobruše.

1955 - 1957

Predsednik: Brane Seršen
Tajnik: Ivo Jež
Blagajnik: Viktor Zupan - Franc Podgoršek

Ivo Jež in Brane Seršen sta šla na razgovor k dipl. ing. Stanku Bloudku zaradi ideje o možnosti še boljše rešitve naše skakalnice. Dipl. ing. Bloudek je prišel s kolesom iz Ljubljane v spremstvu Franceta Zupana na ogled terena. Teren mu je bil všeč in sam se je ponudil, da bi naredil načrt za novo skakalnico. Res je naredil načrte in to za dve vzporedni skakalnici in sicer za 50 in 35-metrsko. Načrte je kmalu prinesel osebno s kolesom na lice mesta. Ob tem velja zapisati naslednjo zgodbo:

Predal je načrte, razložil svojo zamisel, naši pa so ga ob koncu vprašali, koliko dolgujejo za načrte. "Koliko pa imate denarja?" jih je iskrivo pobaral - naši pa so seveda povedali po pravici, da nimajo veliko, nekaj pa da vendarle imajo in načrte že lahko plačajo. Pomenljivo jih je pogledal izpod čela, izvlekel iz žepa svojo denarnico in dal svojih 20.000 dinarjev rekoč: "Tu imate načrte in začetni kapital, da boste lahko začeli z gradnjo." Za tiste čase je bil to kar velik denar in naši so bili tako presenečeni, da bi se skoraj pozabili zahvaliti za velikodušno potezo slavnemu graditelju smučarskih skakalnic. Z ozirom na zahtevnost in ceno narejenega projekta za dve skakalnici so se takrat opredelili samo za izvedbo 35-metrške skakalnice in zopet je bila skakalnica za 5 m večja. Spet se je začel odvijati ves že znani scenarij: veselice s srečelovom, ogromno vložnega prostovoljnega dela, ponovno miniranje skalnega naleta in dve leti odpovedovanja v prid skakalnega športa. Današnje mehanizacije takrat ni bilo in vse so morali delati ročno.

Trud je bil poplačan z lepim objektom, ki je še bolj začel privabljati bližnje in daljne skakalce in ob naših tekmovanjih se je ob izteku zbiralo vse več domačinov, ki so še bolj zaživel s Smučarskim društvom Strahovica. Ime našega društva se je začelo tudi vse pogosteje pojavljati v športnih rubrikah dnevnega časopisja, čeprav so takrat novinarji in bralci še zamenjevali ime našega društva z vasjo Stahovica pri Kamniku.

SMUČARSKI SKOKI

Če mala vasica Selo pred petdesetimi leti ne bi imela v svoji sredini mladih, pogumnih fantov, ki so si želeli leteti na smučeh v domačem kraju, bi v dolini "Strahovica" mogoče še danes strašilo.

Že pred ustanovnim letom so naši fantje skakali na skakalnici v Guncljah in na okoliških improviziranih skakalnicah. Želja po lastni skakalnici je bila velika in odločili so se zgraditi svojo skakalnico. Zato so s pomočjo svojih staršev in sovaščanov leta 1949 ustanovili Smučarsko društvo Strahovica, tri leta kasneje je bila po načrtih Ivana Zupana zgrajena 30 metrska skakalnica. Začetno delovanje naše, zgodovinsko gledano, najbolj pomembne sekcije dovolj podrobno opisujejo prve strani Kronike, kot izjemno zanimivost pa na tem mestu vključujemo 20. 3. 1974 izdelani takoimenovani "Investicijsko tehnični elaborat razvoja SD Strahovica":

PREPIS !

1974

Selo, 20. 3.

Investicijsko tehnični elaborat razvoja Smučarskega društva Strahovica od ustanovitve dalje

Naše smučarsko društvo je bilo ustanovljeno leta 1949, registrirano po vseh veljavnih predpisih in imamo tudi svoj statut. Naša dejavnost je smučanje in to specialno smučarski skoki, seveda z gojenjem vseh ostalih dopolnilnih športov, čemur so namenjeni tudi vsi naši objekti in športni rekviziti, do katerih smo prišli v letih svojega obstoja. Ob ustanovitvi Smučarskega društva Strahovica (v nadaljnjem tekstu SD Strahovica) nam je leta 1950 Smučarska zveza Slovenije s takratnim sedežem v Likozarjevi ulici v Ljubljani dodelila v upravljanje in uporabo parcelo 105/1 KO Vesca, katero uporabljamo še danes.

Leta 1952 nam je pokojni ing. Stanko Bloudek, znani projektant smučarskih skakalnic pod Poncami sprojektiral in strasiral 45-metrsko skakalnico ter prispeval za izgradnjo 20.000 SD, preostali za gradnjo potreben denar smo prispevali člani SD Strahovica in ostali člani tega območja. Istočasno s skakalnico smo zgradili tudi lesen sodniški stolp. Velik prispevek k izgradnji prve skakalnice predstavlja vsekakor prostovoljno delo, saj je bilo opravljenih cca 7000 udarniških ur. Pripominjamo, da je ves nalet zgrajen v živi skali.

Leta 1953 smo sami sprojektirali, trasirali in zgradili malo 20-metrsko skakalnico - opravljenih je bilo cca 2000 udarniških ur.

Leta 1965 smo dobili namenska sredstva v znesku 800.000 S dinarjev od takratne Občinske zveze za telesno kulturo občine Ljubljana-Šiška in pričeli z gradnjo smučarskega doma - kočje, ki je bil nujno potreben. Z organiziranjem kulturno zabavnih prireditev, s prostovoljnimi prispevki članov SD Strahovica in občanov našega območja smo zbrali 2.000.000 S din ter opravili 4000 udarniških ur. Kočo smo opremili s starim pohištvo, ki smo ga dobili zastoj iz prispevkov raznih podjetij in organizacij. Istočasno smo iztek velike skakalnice izkoristili za zgraditev manjših igrišč za nogomet, odbojko in badminton, v kar smo spet vložili cca 3000 ur prostovoljnega - udarniškega dela.

Leta 1967 smo z lastnimi sredstvi 500.000 S din in cca 1000 prostovoljnih delovnih ur zgradili svoje balinišče ob smučarski koči.

V letih 1967 in 1968 smo z adaptacijskimi deli razširili naš nedavno zgrajeni smučarski dom - kočjo. Na ta način smo pridobili nove skladiščne - kletne prostore, sanitarije, teraso, napeljali pa smo tudi elektriko in vodo. Za navedena dela je Občinska zveza za telesno kulturo občine Ljubljana - Šiška prispevala 700.000 S din, Občinska skupščina občine Ljubljana-Šiška 1.800.000 S din, 2.000.000 S din pa smo prispevali iz lastnih sredstev. Člani društva smo prispevali s prostovoljnim delom 5000 udarniških ur.

Poudarjamo, da je vsa razširitev koče zgrajena v živi skali. Ob koncu gradbenih del ob adaptaciji koče smo kupili tudi novo notranjo opremo, lesene obloge, tla, mize, stole, bife v višini 1.800.000 S din.

V letih 1972 in 1973 ter 1974 je gradnja nove ceste Gozdnega gospodarstva povzročila prisiljeno rekonstrukcijo naše velike skakalnice, katero bomo predvidoma končali v letošnjem letu.

Do sedaj smo vložili v rekonstrukcijo že skupno 2.200.00 S din in sicer iz sredstev Občinske zveze za telesno kulturo Občine Ljubljana-Šiška 1.500.000 S din, ter 700.000 S din lastnih sredstev. Pri rekonstrukciji velike skakalnice je bilo opravljenih s strani članov društva tudi cca 4000 ur prostovoljnega dela. Zaradi dotrajanosti smo bili istočasno primorani podreti stari sodniški stolp, ki smo ga nadomestili z novim stolpom iz jeklene konstrukcije, ki je v končni fazi predviden v zaprti izvedbi. Stroški postavitve novega stolpa z materialom, izkopom, betoniranjem, postavitvijo znašajo 800.000 S din, opravljenih je bilo cca 200 ur udarniškega dela.

V letošnjem 1974 letu smo pričeli z gradnjo še enega novega tekmovalnega balinišča, ki bo zgrajen vzporedno z obstoječim in bo dograjeno še letos. Do sedaj smo v to gradnjo vložili 1.200.000 S din lastnih sredstev in 300 ur prostovoljnega dela.

Naša ocena današnje vrednosti vseh do sedaj dokončanih športnih objektov in objektov v rekonstrukciji ali izgradnji z vsemi adaptacijami na tej parceli seveda z upoštevanjem prostovoljnega dela je cca 130 milijonov starih din. Ob vseh delovnih akcijah so člani društva opravili cca 26.500 ur prostovoljnega - udarniškega dela. Ocena skupne vrednosti športnih rekvizitov, ki so naša last je cca 3.000.000 S din (skakalne smuči, smuči za alpsko smučanje, krogle za balinanje, žoge, pribor za namizni tenis, badminton, puške).

Naši načrti za bodočnost so naslednji:

V letošnjem letu bomo dokončali rekonstrukcijo velike skakalnice s sodniškim stolpom.

V letošnjem letu bomo po načrtih tov. Braza izvedli rekonstrukcijo male 20-metrške skakalnice, katero bomo opremili s plastiko.

Prav tako bomo letos dogradili novo tekmovalno balinišče.

Letos ali najkasneje v letu 1975 bomo začeli izgradnjo smučarske in sankarske proge z izgradnjo vlečnice, s čimer bomo lahko okoliškimi šolam, ki so za to zainteresirane, nudili najcenejšo šolo v naravi, organizirali pa bomo lahko tudi smučarske tečaje za ostale občane in tekmovalnja v okviru množičnega gojenja zimskih športov.

V najkrajšem možnem času imamo v načrtu nadaljne povečanje obstoječega smučarskega doma - koče, s katerim želimo pridobiti telovadnico, ki je nujno potrebna za uspešne in popolne treninge naših skakalcev.

Takšen razmah naše dejavnosti je narekovalo dejstvo, da smo v okvir našega delovanja pritegnili tudi osnovne šole: Utik, Vodice in Skaručna in gradbeno podjetje Megrad TOZD Vodice. Za vse načrte v bodočnosti bi z ozirom na stalno rast cen na tržišču in na večji časovni razpon, ki bo za to potreben, težko izrazili vrednost predvidenih del v dinarjih, zato lahko prikažemo to preprosto le v razmerju in sicer:

75 % za navedene gradnje potrebnih sredstev bomo prispevali iz lastnih sredstev in prostovoljnem delom, 25 % sredstev pa bomo krili s prispevki podjetij, s prispevkom Občinske skupščine Občine Ljubljana-Šiška in Temeljne telesno kulturne skupnosti Občine Ljubljana-Šiška.

Upamo, da smo dovolj zgoščeno prikazali razvoj SD Strahovica od ustanovitve pa do danes in na kratko pogledali tudi v našo bodočnost, katere se nam ob zavestni podpori našega članstva in simpatizerjev ter podpori družbeno-političnih organizacij našega področja in občine same, prav gotovo ni treba bati.

Sekretar
SD Strahovica

Predsednik
SD Strahovica

Jež Ivo

Sršen Branko

KONEC PREPISA!

Vrnimo s nazaj k skokom. Fantje so trenirali-skakali in tekmovali. Na domači skakalnici, v Ihanu, Rovi, Kamniku, Gameljnah, Gunccljah in v sosednjem Utiku, kjer so v teh letih prav tako osnovali svoje smučarsko društvo Dori. Viktor, Zdravc, Jule, Franci, Tone, Joža, Brane, Janez, Pavle ... Bili so tekmovalci in obenem trenerji, na tekme so se vozili s kolesi, konjsko vprego, včasih s tovornjakom. Skakalne smuči so bile izdelane doma. Skakalne tekme so v dolino Strahovice privabljele veliko število gledalcev in skoki so bili zaščitni znak vasice.

Skoki so postali "način življenja" in ni presenečenje, da je življenje naslednje generacije močno povezano s skoki in društvom. Takrat najboljša skakalca, Janez Seršen in Pavle Merčun, sta bila idola in trenerja in skoraj vsi so hoteli postati skakalci. No, nekaterim (najbolj Marjanu, Ivanu, Lojzetu ...) je to tudi uspelo in uspešno so se merili na tekmovanjih v občini Šiška, regijskih tekmah ali celo na republiškem oz. državnem prvenstvu ...

V začetku sedemdesetih let je SSK Ilirija s pomočjo Občinske zveze za telesno kulturo ustanovil Skakalno šolo Mostec, v katero se je na samem začetku vpisalo 18 naših skakalcev, v okviru šole se je za trenerja izšolal Pavle Merčun. Mala skakalnica smo prekrili s plastiko in to je izboljšalo pogoje za trening domačim skakalcem, pa tudi drugi klubi so se radi posluževali našega objekta. V teh letih se je kvaliteta skakanja v našem društvu zelo dvignila, saj so se treningi vršili skozi vse leto, za prevoze so skakalci in trener imeli kombi in tudi nekaj sredstev, kvaliteten program dela je zagotavljala povezava z Ilirijo. Najboljša rezultata te generacije sta na državnem prvenstvu osvojila Rahne Zdravko (4. mesto) in Cigut Milan (11. mesto), najvidnejša prireditev v naši dolini pa je bilo državno prvenstvo za mlajše mladince.

Konec sedemdesetih let je delo v skakalni sekciji precej zamrlo. Po dveletni krizi je treninge skakalcev prevzel Rahne Zdravko, za njim pa Pibernik Klemen in Romšak Jože. Kljub propagandi skakalcev iz domače Osnovne šole Vodice ni bilo, tako so v naslednjih letih ekipo Strahovice tvorili skakalci iz Suhadol in Mengša. Ob skokih smo se takrat vzporedno uspešno spogledovali tudi z sorodno panogo, nordijsko kombinacijo. Ta zvrst tekmovanja v Sloveniji ni (bila) atraktivna in brez težav smo dve leti dobili v organizacijo državnega prvenstva za pionirje. Posledično tudi uspehi niso zaostali, državni prvak v kombinaciji je postal Vrhovnik Tomaž.

Bližalo se je leto 1984 in prihajajoče Olimpijske igre v Sarajevo so večale zanimanje za zimске športe, okrepilo se je delo v sekciji in olimpijsko leto smo pričakali pripravljeni. Na tiho pričakovani boom se je uresničil. Takoj po koncu OI smo se spopadali s "sladkimi" problemi, saj je bilo kar naenkrat potencialnih skakalcev skoraj preveč. Nabavili smo večjo količino čevljev, smuči in vezi, nekaj kombinezonov, za povrh pa še star VW kombi. Pavletu in Klemenu se je pri delu pridružil še Kimovec Brane. Delo je steklo in naslednji dve leti je sekcija živela nadvse aktivno. Vodja skakalne sekcije je za obdobje 85 - 87 poročal: "imeli smo 48 treningov na plastiki, 60 na snegu, udeležili smo se 35 uradnih tekmovanj, od tega je bil 5 prvenstev SRS. Trikrat smo osvojili naslov republiškega prvaka v klasični kombinaciji (Kuster Beno in Aleš, Brank Tomaž) za prvenstvo SRS, za uspeh pa štejemo tudi, da je bil, sicer zdaj že bivši član Strahovice, Romšak Zlato izbran v B državno reprezentanco". Za skakalca leta je bil proglašen Kuster Aleš, ki je za svoje uspehe prejel priznanje društva.

Ker pa ima medalja ponavadi dve plati, pogledajmo še temnejšo. Situacija z materialnimi sredstvi je bila vedno slabša. Trenerji so delali zastonj, skakalci so hrano nosili s seboj, kvaril se je kombi; bilo je, kakor rečemo, ravno za bencin. Prišli smo v leta, ko samo zimski trening še zdaleč ne zadostuje, da bi držali korak z drugimi. Letne priprave doma ali na tujem, treningi 5x na teden, skratka profesionalizem. S skromnimi sredstvi, ki so vzdrževala vse sekcije v društvu, bi lahko trenirali enega, kvečjemu dva skakalca. Ob navedenih dejstvih so nastopile še znane "slabe zime", zime brez cm poštenega snega in tudi delo pozimi, na domačem terenu, je bilo onemogočeno. In naša najbolj trofejna sekcija je počasi hiral.

Skokom v Strahovici je najhujše udarce zadala še smrt, saj smo v kratkem obdobju desetih let izgubili dva elementarna člana sekcije za skoke. Po nenadni smrti Janeza Seršena (leta 1984) je naše vrste po neozdravljivi bolezni, komaj 47 let star, zapustil še Pavle Merčun.

Ostalo pa je njih delo in ostali so objekti. Tako smo se odločili vzdrževati objekte, ob dobrih snežnih razmerah pa pozimi pripraviti "staro dobro kmečko dirko" na veliki skakalnici. Danes se spominjamo, kako je leta 1991 na taki tekmi nastopil (in seveda premočno zmagal) takrat neki nadarjeni Primož Peterka. Januarja 1996 smo na skoraj popolnoma zeleno skakalnico navozili kakih 20 m3 snega in ob priznanju skakalcev in gledalcev izvedli I. memorial Pavleta Merčuna.

Poleti 97 smo obnovili nalet velik skakalnice, opravili smo tudi potrebna dela na mali skakalnici in objekti so pozimi lahko na voljo sosednjim klubom (Mengeš), če želijo trenirati tudi na drugih objektih. Mi pa... Upajmo na boljše čase tudi za skoke.

Stojim na "vrhu ta'velke". Pod menoj brezno. Naša skakalnica je tako čudna, prepadna. Zdaj pa vem, zakaj se tukaj reče 'strahovca'. Seveda, saj me je strah. Na nogah stare, ozke, mogoče celo trhle "laufarce", obut sem v škornje (namesto gojzerjev), namesto "šponarjev" pa sem na smuči privezan z elastiko. Ojej! Vsi me že priganjajo!Fotr me bo ubov! Prihaja!!!!
 #&\$%!!@@! && Smeh..... bravo, bravo... No, zlomljenega ni nič, le bos sem. Poiščem "štumfe", škornje, o hvala, smuči so mi že prinesli. Ne, ne, še enkrat pa ne grem. Jutr!
 (spomini nekega skakalca, na primer iz leta 1964)

ALPSKO SMUČANJE

Poleg smučarskih skokov, ob katerih so nastali prvi zametki našega društva, je prav alpsko smučanje tista društvena dejavnost, ki ima najgloblje korenine. Iz ustnega vira (Brane Seršen) vemo, da je bilo leta 1965 na Krvavcu izvedeno prvo društveno tekmovanje v alpskem smučanju. To je tekmovanje z najdaljšo tradicijo v smučarskem društvu, saj ga brez prekinitve (izjema so bila le leta brez snega) organiziramo še danes. Zanimivo je brati stare zapise, kako je bilo tistega daljnega leta 1965. Bilo je takole: sedem tekmovalcev se je postavilo na štart na vrhu Krvavca in se kar v smuku spustilo v Tih dolino (kdor pozna terene na Krvavcu ve kaj to pomeni). To so bili še časi, ko so "ta pravi" smučarji vozili le naravnost, tisti slabši pa bolj naokoli. Najhitrejši (očitno tudi najbolj korajžen) in tako prvi zmagovalec je postal Janez Seršen; pet tekmovalcev je srečno prismočalo do cilja, dva sta se polomila!?? Treba je pojasniti, da v tistih časi niso teptali smučišč - vožnja s takratno smučarsko opremo je bila bistveno težja kot danes, predvsem pa bolj nevarna. Z leti je bilo udeležencev na tekmovanjih vse več, polomljenih pa, na srečo, vse manj!

Že naslednje leto (marca 1966) smo imeli na Krvavcu društveno tekmovanje v treh disciplinah: smuku, veleslalomu in slalomu, ki je trajalo dva dni. Tekmovalo je 10 članov in 12 mladincev. Iz tega leta je ohranjen zapis, kjer lahko preberemo, da bi bilo tekmovalcev še več, pa so bili nekateri "finančno prešibki" in so se morali tekmovanju odpovedati.

Na začetku leta 1968 smo v smučarskem društvu dobili prvega trenerja alpskega smučanja - Janeza Seršena. Z njim se je strokovno delo na področju alpskega smučanja začelo, ohranjeni dokumenti pa kažejo, da smo za strokovne kadre in pomlajevanje naših vrst skrbeli ves čas našega delovanja. Krvavec je postal vsakoletno prizorišče društvenega tekmovanja alpincev - na nek način je postal "naše smučišče"; takšen je za marsikoga še danes. V tem času smo se tudi že uspešno udeleževali občinskih prvenstev občine Šiška v veleslalomu.

V januarju 1972 smo prvič organizirali enotedenski smučarski tečaj na Krvavcu, ki je dolgo let ostal stalnica društvene dejavnosti. Udeležilo se ga je 25 smučarjev; tečaj so vodili Janez Seršen, Dušan Škarabot in Nace Giacomelli; z enako udeležbo smo ga izvedli tudi naslednje leto.

Leta 1972 smo dotedanje društveno tekmovanje alpincev prvič poimenovali po padlem partizanu, krajanu Viktorju Kristanu. Za najhitrejši čas tekmovalcev vseh kategorij smo prvič podelili pokal v trajno last - Janezu Seršenu. V tem času so alpski smučarji dosegali lepe uspehe na občinskih, mestnih in republiških sindikalnih tekmovanjih.

Zimski smučarski tečaj smo redno organizirali na Krvavcu le v letu 1974 smo ga izvedli na Golteh, ker na Krvavcu ni bilo prostora. Udeležilo se ga je 28 tečajnikov. Istega leta smo uvedli skupinsko smučanje ob četrtkih. S pomočjo podjetja Megrad - Dipester iz Vodice smo dobili tudi svoje prve startne številke (150 kosov). Kakšno je bilo zanimanje in navdušenje ob tečajih na Krvavcu pove že podatek, da se je tega leta na sestanku v mesecu juliju (!) za tečaj v naslednji zimi prijavilo kar 35 kandidatov.

Tudi naši najmlajši so se udeleževali tekmovanj - dva naša dečka sta se v marcu 1975 uspešno udeležila veleslaloma cicibanov za pokal Maximarketa. Kot zanimivost naj navedemo, da je bil naš Vili Majdič v svoji skupini 25., znani Rok Petrovič pa v isti skupini šele 66.

Leta 1977 smo dobili štiri nove smučarske vaditelje - Hineta Rosulnika, Petra Hribarja, Lada Sazonova in Lojza Rupnika. Za treninge in tekmovanja smo kupili modernejše, plastične veleslalomске palice (leskove in doma prebarvane so bile že "iz mode", pa tudi odslužile so že svoje).

Ena od prelomnic v delu alpske sekcije je prav gotovo januar 1978 - takrat smo prvič izvedli smučarski tečaj za predšolske in šolske otroke do vključno četrtega razreda. Tečaja se je udeležilo 40 tečajnikov; vodili so ga le trije vaditelji. Tečaj je bil na Krišekarjevem griču v Šinkovem Turnu. Prvič se je pojavila želja in potreba po nabavi lastne manjše motorne vlečnice. Še istega leta smo jo tudi kupili; to je bila za tisti čas velika pridobitev - znamka Tomos Koper, 150 m dolga vrv, prav do vrha Krišekarjevega griča! Vso zimo smo enkrat tedensko hodili na rekreacijsko smučanje na Krvavec.

V obdobju 1977 - 1981 smo še povečali pedagoški kader: Cilka Marenče, Edo Bergant in Jure Marenče; Lado Sazonov in Hine Rosulnik pa sta postala učitelja alpskega smučanja.

Leta 1981 smo prvič organizirali sejem nove in rabljene smučarske opreme v Osnovni šoli Vodice. Sejem smo imeli vse do leta 1985; kasneje ga zaradi majhnega zanimanja krajanov, predvsem pa zaradi množice podobnih sejmov v okolici nismo več organizirali.

Februarja 1983 smo kupili elektronsko uro, s katero smo tekmovanja lahko izvajali še kvalitetneje. V žep smo segli po 140.000 takratnih dinarjev - plačali smo jo v treh obrokih. Uro smo do današnjih dni večkrat posodobili z nabavo dodatne opreme; kljub visoki starosti pa še danes služi svojemu namenu.

V začetku osemdesetih let smo še naprej izvajali svoje tradicionalne akcije - memorial na Krvavcu in smučarske tečaje za otroke in odrasle v Šinkovem Turnu, če je le zima bila dovolj radodarna s snegom. V tem času smo se udeležili tudi delovne akcije na Krvavcu, kjer smo pomagali urejati smučišče.

20. junija 1984 smo se v globoki žalosti za vedno poslovili od enega naših najzvestejših sodelavcev Janeza Seršena, ki je nenadoma preminil. Na 18. seji UO SD Strahovica dne 21.12.1984 smo sprejeli sklep, da se dotedanji memorial Viktorja Kristana preimenuje v memorial Janeza Seršena, društveno prvenstvo v teku na smučeh pa v Kristanov memorial.

V marcu 1985 smo v zelo slabih vremenskih pogojih imeli prvi memorial Janeza Seršena na Krvavcu. Z najhitrejšim časom ga je osvojil Peter Hribar. Po tekmi smo položili zlati lovorjev venec na Janezov grob.

V letu 1985 sta smučarske kadre okrepila Brane Kimovec in Gregor Marenče.

V tem obdobju smo z novo elektronsko merilno napravo opravljali usluge drugim športnim društvom in gasilcem, z strokovnimi seminarji obnavljali smučarsko teorijo in prakso, nabavljali potrebno dodatno opremo za tekmovanja in tečaje (dodatni koli, vrvi za vlečnico, ob sponzorstvu delovne organizacije Rašica tudi nove elastične štartne številke).

Leti 1989 in 1990 sta bili s snegom izredno skopi - v dveh zaporednih sezonah so naše smuči večinoma počivale. To je bilo tudi obdobje, ko je začelo ugašati naše zanimanje za tečaj na Krvavcu. Nekaj so k temu prispevale s snegom skope zime, deloma pa tudi naša manjša kupna moč. S tem se je končalo skoraj 20-letno obdobje našega druženja na krvavških tečajih. Dobro se še spominjamo kako smo v vrstah vijugali z vrha Zvoha in Krvavca, kdo vse je bil v "divji ligi" in kako smo tečaj vsako leto zaključili s krstom novincev v našem baru v brunarici. Se še spominjamo vprašanj na kvizih, ko so nas sprejemali med "ta prave" smučarje? Na primer: "Kaj je rekel Tarzan, ko so prihajali sloni?" Odgovor je bil zelo enostaven: "Sloni prihajajo." Ali pa tisti "star štos" o jabolčnem zavijaču na sadnem drevju - preženeš ga zelo enostavno - z jabolčnim izvijačem vendar! Če pa si vse to slučajno vedel, je pa stroga komisija tako ali tako imela pripravljen še kakšen odgovor, ki je bil seveda edini "pravilen". Na koncu te je pričakal še rabelj, ki je bil strah in trepet vsaj nekaterih - ta ti je po zadnji plati naložil še "nagrado" za vse nepravilne odgovore. Mnogo prijetnih dni smo preživeli skupaj, sklenili mnoga prijateljstva (nekateri smo še dandanes srečno poročeni), predvsem pa smo veliko, veliko smučali. To so bila leta, ki se jih ne da kar tako pozabiti.

Leta 1992 smo dobili novega vaditelja - Moniko Seršen, leta 1993 pa smo na tečaju v Šinkovem Turnu imeli že 84 tečajnikov.

Decembra 1994 smo bili na resni strokovni in organizacijski preizkušnji - pripravili in uspešno smo izpeljali tečaj v Šinkovem Turnu s 147 tečajniki. Predvsem sebi smo dokazali, da zmoremo! V tem letu smo posodobili merilne naprave, kupili vrtalko in dve prenosni vlečnici. S to tehniko smo pri izvedbi smučarskega tečaja pomagali tudi podružnični šoli Utik.

V naslednjih letih so smučarski tečaji v Šinkovem Turnu dajali zagon celotni dejavnosti alpske sekcije; na Krišekarjevem griču se je zbrala skupina smučarskih navdušencev, ki so s celo množico mladih smučarjev in začetnikov skupaj odkrivali skrivnosti smučarske abecede. Ob neprecenljivi pomoči Krišekarjevih in posebne ekipe, ki je skrbela za delo tehnike, smo izpeljali nekaj množično obiskanih tečajev, ki niso odmevali samo v domači dolini, ampak tudi izven nje.

V letu 1997 so se vsi strokovni kadri po sklepu smučarske zveze preimenovali v učitelje I., II. in III. stopnje. V zadnjem obdobju smo kadre še dodatno pomladili (Marjana Lesjak, Boštjan Hribar in Matjaž Hribar).

V lanskem letu sta Tomaž Kepic in Matjaž Bergant izdelala domači teptalec za potrebe alpskih smučarjev in tekačev, obenem pa smo izpeljali v vseh pogledih najuspešnejši tečaj doslej - s 160 tečajniki, tečajem za starejše krajane in 16 učitelji smučanja.

Kako naprej?

Vsekakor si alpinci ob pomoči sponzorjev alpske sekcije Braneta in Marjana Kimovca ter ostalih članov smučarskega društva upamo, znamo in zmoremo še komu pomagati pri odkrivanju smučarskih skrivnosti. Ali bomo to tudi uresničili, je odvisno predvsem od nas samih - ob zadostni količini snega je dovolj že samo hoteti.

Milan Maver je v svoji knjigi "Smučati z užitkom" dejal: "S smučanjem je tako kot z glasbo: ko odmislimo vse zvrsti in sloge, ostane samo še dobra in slaba. Tudi vse smučarske spretnosti se na koncu skrčijo v dve bistveni kategoriji: v dobro in slabo smučanje." Naj bo tega prvega v naši dolini čim več!

TEKI IN POHODI

V obdobju po letu 1973, ko se v SD Strahovica ob dotedanjih smučarskih skokih in alpskem smučanju začena širitev športnih dejavnosti (balinanje, badminton, šah, streljanje z zračno puško, namizni tenis,...), se člani društva začenjamo organizirano ukvarjati tudi s tekaškim športom in pohodništvom.

Iz tega začetnega obdobja se tekači najrajši spominjamo tedanjih silno popularnih množičnih smučarskih tekaških maratonov. Bloških tekov, Koroškega in Trnovskega maratona, Teka na Vršič, kasneje še Dupljanskega, Cerkljanskega in Zgornjesavskega maratona (iz njega se razvije Tek treh dežel) smo se vsako leto redno udeleževali z ekipami okrog 10 tekmovalcev.

Leta 1975 smo se z dvema tričlanskima moškima ekipama prvič udeležili Partizanskega marša - teka na 25 km v Ljubljani v okviru praznovanja 9. maja - Dneva zmage. Te vseslovenske napore preizkušnje se od takrat pa do današnjih dni udeležujemo vsako leto. V tedanjem Klubu delegatov v Ljubljani smo se v 80-tih letih veselili rezultatov udeleženci teh maršev celo s po tremi ženskimi (tek na 14 km) in po tremi moškimi (tek na 28 km) ekipami. In niso bili slabi, rezultati namreč, leta 1977 so naprimer veterani (Branko Seršen, Andrej Grom, Avgust Laznik) osvojili 3. mesto, ki so ga potem še dvakrat ponovili (1979, 1981), leta 1998 pa je isto mesto osvojila naša ženska ekipa v kategoriji nad 35 let (Dragica Resman, Dragica Čuk, Milena Kepic).

Obdobje 80-tih je tudi čas razmaha raznih množičnih, spominskih, rekreativnih in planinskih pohodov po vsej Sloveniji, na katerih smo seveda mnogoštevilno sodelovali.

Na pobudo Krajevne skupnosti Bukovica - Šinkov Turn smo z rekreativnimi pohodi ("za staro in mlado") pričeli še na domačem terenu in sicer v okviru praznovanj 13. junija - krajevnega praznika (KS Bukovica - Šinkov Turn je svoj praznik praznovala v spomin na 4-dnevno bivanje Gorenjskega odreda v naših vaseh pod Rašico in na uspešen preboj odreda iz okupatorjevega obroča pri Vesci 13. junija 1944 leta.).

Prvi Pohod po poteh partizanske Rašice smo pripravili v juniju 1975. Bil je izključno rekreativne narave z nad 100 udeleženci.

Že naslednje leto smo v juniju poleg rekreativnega pohoda organizirali še kros po Rašici, ki ga kasneje na predlog odbora Gorenjskega odreda imenujemo gozdni tek po Rašici "Po poteh Gorenjskega odreda".

Obe rašiški disciplini (pohod in tek) sta postali tradicionalni. Za pohod smo uvedli posebno izkaznico s spominskim žigom ter bronasto, srebrno in zlato značko za večkratno udeležbo na pohodih.

SD Strahovica je s takratno mladinsko organizacijo (ZSMS Bukovica - Šenkov Turn) nesporno tudi "nosilec avtorskih pravic" znamenitega kresa v obliki obrnjene piramide (osnovno idejo zanj je dal pokojni Srečo Jeraj - Golobov iz Utika, poznavalec taborniških veščin in veliki ljubitelj narave).

Te kresove (katerih obliko povzemajo sedaj na različnih prireditvah v okolici) smo z velikim žarom pripravili v juniju vsako leto. Slovesno prižiganje kresa je bilo zvečer na dan pohoda, ko se je v izteku velike skalalnice in ob koči na Selu ponavadi odvijala osrednja kulturno-družabna prireditev ob krajevnem prazniku.

Gozdni tek smo potem vsestransko vsebinsko in organizacijsko dograjevali. Od leta 1982 se imenuje "Gozdni tek po Rašici za pokal Gorenjskega odreda". Dolgoletni pokrovitelj in sponzor te športne prireditve odbor Gorenjskega odreda nam je tega leta (1982) poklonil ličen in zanimiv pokal, ki ga kot prehodnega vse do današnjih dni podeljujemo zmagovitim ekipam. Sponzor pohoda in gozdnega teka je bila dolga leta tudi KS Bukovica - Šinkov Turn, v zadnjih letih pa gozdni tek finančno sponzorira Maks Žnidar iz Utika, uspešen zasebni podjetnik in tudi sam borec Gorenjskega odreda.

Gozdni tek po Rašici je uvrščen v državni "Koledar športa za vse" in izveden vsako leto na petek, ki je po koledarju najbližji 13. juniju.

To je naša organizacijsko najbolj zahtevna tekmovalna prireditev. Tekmuje se v 16 kategorijah, na 10 km (moški), 6 km (ženske) in na 2 km (cicibanke, cicibani, deklice, dečki) dolgih progah po severnem pobočju

Rašice, pretežno po gozdnih poteh. Prireditve se udeležujejo tekači iz vse Slovenije, celo iz zamejstva, leta 1997 smo zabeležili udeležbo nad 130 tekmovalcev. Poleg z dobro organizacijo, se lahko pohvalimo še z mnogimi posamičnimi in ekipnimi zmagami na tem gozdnem teku.

Vsako leto izvedemo tudi dva društvena tekaška tekmovanja (jesenski tek na Krvavec in društveno tekmo v smučarskih tekih).

V novembru 1976 smo prvič imeli takoimenovano izbirno tekmovanje tekačev na Krvavec na progi: spodnja postaja žičnice - melišče - Ambrož - Gospinca (zg. postaja žičnice), z višinsko razliko 890 m in dolžino proge 8,9 km.

Na predlog Krajevne organizacije ZZB NOV Bukovica - Šenkov Turn smo tek že naslednje leto poimenovali Seškov memorial po Francu Sešku iz Bukovice, ki so ga Nemci avgusta 1941 ustrelili v gozdu pri Smedniku. Ker je bil eden prvih ustreljenih talcev v II. svetovni vojni na Slovenskem in zavoljo v nemških arhivih najdene znamenite fotografije tik pred njegovo eksekucijo (fotografijo zasledimo v marsikaterih domačih in tujih pisnih virih), je pravzaprav postal simbol odpora Slovencev proti okupatorju.

Seškov memorial, ki je dokaj naporna tekmovalna preizkušnja, je postal tradicionalna vsakoletna jesenska pregledna tekaška tekma pred raznimi zimskimi preizkušnjami v smučarskih tekih.

V svoji zgodovini ima precej nihanj glede udeležbe. Najboljša udeležba je bila v prvih začetnih letih, tako je iz arhivskih podatkov naprimer razvidno, da se je tekme leta 1979 udeležilo kar 26 tekačev in 6 tekačic (pri ženskah je tedaj zmagala Dragica Zupan, pri moških pa Hinko Rosulnik).

Leta 1995 smo se odločili za vsebinsko popestritev te spominske prireditve. Od tedaj dalje organiziramo poleg tekmovalnega dela tudi pohodni del memoriala. Pohodniki se do svojega cilja na Gospinci podajo od spodnje žičniške postaje po markirani planinski poti mimo Dovovca, starejši udeleženci pa hodijo po cesti od Ambroža oz. od Planine Jezerce. Leta 97 je bilo v takšni zasedbi na memorialu skupno 65 udeležencev.

Razmišljamo tudi že o še alternativni pohodni poti s kamniške strani proti Kriški planini. Vsekakor pa bomo tudi v bodočnosti obdržali tekmovalni del. Poleg dosedanjih dveh kategorij (moški, ženske), nameravamo v letu 2000 uvesti tudi kategoriji deklic in dečkov po skrajšani varianti od Ambroža do istega cilja kot ostali tekmovalci.

Tudi društveno tekmo v teku na smučeh prirejamo vsako leto. Po arhivskih podatkih naj bi prvo tovrstno tekmo (za ženske in moške) zelo uspešno organizirali februarja 1978.

Ko je leta 1984 umrl Janez Seršen, naš izjemni športnik in športni delavec, smo dotedanje društveno tekmovanje v veleslalomu za memorial Viktorja Kristana poimenovali po umrlem, društveno prvenstvo v tekih na smučeh pa se od tedaj dalje imenuje Kristanov memorial.

Viktor Kristan iz Sela je leta 1945 padel kot partizan na Rudniku pri Radomljah, potem ko je v prejšnjih vojnih letih tragično preminila že vsa ostala Kristanova (Tomažinova) družina.

Tako poimenovano spominsko tekmovanje je primerno iz več razlogov - eden od teh je dejstvo, da praktično vsi naši objekti na Selu stojijo na Tomažinovem zemljišču, za lastništvo katerega se trudimo že dolga leta.

Tekme smo v začetnem obdobju prirejali na domačih terenih: v osrednjem delu Šinkovega Turna, "za Mazovcem" prav tako v Šinkovem Turnu in na poljanah Sela oz. Vesce.

Zaradi pomankanja snega v nižinah in tudi drugih razlogov v zadnjih letih organiziramo Kristanov memorial na Rudnem polju na Pokljuki ali v Tamarju. Sedaj tekmujemo v 4 kategorijah (deklice, dečki, ženske, moški).

Po arhivskih podatkih je bila najbolj množična tovrstna tekma leta 1983 (35 tekmovalcev), v zadnjih letih pa se te prireditve udeležuje nekaj nad 20 tekmovalcev s približno istoštevilčnim spremstvom navijačev

oz. planinskih izletnikov. Sponzor te društvene tekme je že nekaj let firma Hydrohit iz Gameljn oz. njen direktor in naš dolgoletni član Dušan Škarabot.

Če so 80-ta leta bila obdobje začetne romantike, potem lahko štejemo 90-ta za obdobje tekaškega razcveta. Množično smo se udeleževali mnogih tekem v smučarskih in "suhih" tekih (kasneje tudi gorskih tekih) v Sloveniji in tujini. Doma smo poleg rednih treningov vzpostavljali pogoje za množično rekreacijo krajanov. Leta 78 smo tudi pri nas začeli z vseslovensko akcijo "Na teku se dobimo", ki jo gojimo bolj ali manj uspešno še dandanašnji.

V zimskem času redno vzdržujemo tekaške proge za klasično in drsalno tehniko, imamo treninge pod strokovnim vodstvom, strokovne posvete o vzdrževanju opreme idr.

Še pred reorganizacijo države in uvedbo lokalne samouprave smo bili v prejšnji veliki Občini Ljubljana - Šiška dvakrat tudi organizatorji občinskega prvenstva v tekih na smučeh (1981 - Gozd Martuljek, 1983 - Jeprca).

Zato lahko suvereno trdimo, da imajo tekači (poleg akterjev ostalih dejavnosti) velike zasluge, da ime oz. pojem Strahovica v športnih in drugih krogih že dolgo let širom po Sloveniji ne zamenjujejo več z naseljem Stahovica pri Kamniku.

Le kdo bi se spomnil vseh tekov, na katerih smo sodelovali (kako zelo intenzivni smo bili pred časom na tem področju kaže naprimer podatek iz zapisnika seje upravnega odbora z dne 20.2.1981, po katerem smo se samo od novembra 1980 do februarja 1981 udeležili že 20 najrazličnejših tekov), zato navajam le nekatere zanimivejše:

Brdo pri Ljubljani, kros v Godešiču, tek na Šmarno goro, Trzinski gozdni tek, mali maraton "Katoro" v Umagu na Hrvaškem, Poključski "YASSA" maraton in drugi raznovrstni teki na Pokljuki, gorski tek na Vršič, nočni tek po Medvodah, "tek dvojic" v Smladniku, tek na Grossglockner v Avstriji, tek ob Savi (na Ježici), razni teki v Dražgošah, znameniti maraton v Engadinu v Švici (stalna udeležba v zadnjih šestih letih), Šentviški tek, Mrkopalj v Gorskem kotarju na Hrvaškem, gorski tek na Kamniško sedlo, maraton "3 src v Radencih", Pohorska smučina, Belinka, bavarski Koenig Ludwigs Lauf, božični tek v Hotedršici, Zg. Ziljski tek, Bohinjski tek, Novoletni tek Logatec, Smučarski tek Bled, Logarska dolina, Maraton Drenov grič, Tek na Osolnik, Trnovo pri Novi Gorici, maraton Transjurasiene v Franciji (76 km), maraton Koetschah Maunten v Avstriji.

Na raznih tekmovanjih smo bili večkrat zelo uspešni tudi v tekmovalnem smislu, za potrditev tega dejstva omenjam nekatere višje uvrstitve naših članov: 1. mesto v "teku ekip" po ulicah Domžal na predvečer 1. maja 1978 (Iztok Cotman, Lojze Hribar, Ivan Hribar, Anton Kosec); Hinko Rosulnik (1. mesto pri mladincih na Trzinskem gozdnem teku julija 1979, 2. mesto pri moških do 35 let v Teku na Šmarno goro novembra 1979); Zupan Dragica (1. mesto v ženski kategoriji na Trzinskem gozdnem teku julija 1979); Kosec Dragica (2. mesto pri članicah na nočnem teku v Medvodah 1984); Lea Klemen (3. mesto pri ženskah na istem nočnem teku v Medvodah, 1. mesto pri članicah na obč. prvenstvu na Jeprci 1983); Pavlina Brancelj (4. mesto pri veterankah na teku na Šmarno goro oktobra 1985); Marjan Klemen (1. mesto pri veteranih na prvenstvu Ljubljana v februarju 1996, 1. mesto na Teku ob bakljah v Zadvoru 1996, 1. mesto pri veteranih na maratonu v Mrkoplju na Hrvaškem februarja 1996, 1. mesto pri veteranih na teku v Trzinu maja 1998); Bojan Trojar (2. mesto pri članih nad 40 let na Novoletnem teku Logatec januarja 1999, 1. mesto na nočnem teku Logatec I. 1985 in 1997, 3. mesto na teku okrog Šmarne gore I. 1983), Lojze Rupnik (2. mesto pri veteranih na teku v Trzinu maja 1998); Srečo Pirman (2. mesto pri veteranih na teku na Šmarno goro 91, 1. mesto pri moških na občinskem prvenstvu Občine Ljubljana-Šiška na Jeprci 83); Branko Seršen (1. mesto pri veteranih na Teku treh dežel v januarju 1996, 1. mesto pri moških nad 35 let - okrog Šmarne gore junija 1980).

V okviru tekaške sekcije smo vsaj enkrat letno potešili tudi ljubezen do slovenskih hribov. Med drugim smo v prejšnjih letih bili organizirano na Grintavcu, Špiku, Triglavu, Stolu, Storžiču, Nanosu,

Leta 1979 smo uredili in markirali pešpoti na Rašico in Dobeno, ki smo jih kasneje večkrat obnovili. S to potezo smo prižgali zeleno luč za sprehode na ta zanimiv vrh tudi z naše strani - prej je bil obiskovan le z ljubljanske in mengeške smeri. V zadnjem obdobju se je planinstvo v društvu še posebej razmahnilo, kar je vsekakor rezultat ustanovitve specializirane planinske sekcije leta 1997.

Tekaško sekcijo so od njenega nastanka pa do danes vodili: do leta 1983 Janez Seršen, Brane Seršen od 83 do 85 leta, v obdobju 85 do 87 Marjan Klemen, od 87 leta do 93 leta jo je vodil Nace Giacomelli, od leta 93 dalje pa Anton Kosec.

BALINANJE

V letu 1965 so člani SD Strahovica postavili kočo. Prav hitro, že leta 1967, se je koči pridružil tudi prvi "balinplac" v, za takrat, kar častitljivi dolžini 21 m.

Balinalo se je v našem kraju že prej. Majhno balinišče je bilo namreč v Šinkovem Turnu, na takomenovanem zbirališču "Nakupan". Že zasvojen z balinanjem je bil pobudnik za izgradnjo balinišča Vertačnik Tone, najmarljivejši ob Tonetu pa je bil Miha Kuster. Po pripovedovanju so graditelji posekali drevje, z lesom izravnali osnovne probleme z brežino in vse skupaj zasuli s skalami in peskom. Opravljenih pa je bilo okrog 1000 udarniških ur. Verjamemo, da se je takrat balinalo veliko in stalno. Najprej z lesenimi krogli, pozneje s krogli iz posebne plastike, leta 1975 pa smo v Gorici kupili prve "ta prave". Prav tako so ob svojem novem domu balinišče zgradili tudi Lovci.

V zapisnikih iz leta 1973 zasledimo izvedbo tekmovanja v enojkah - s 16 posamezniki, kako se je vse skupaj končalo, pa ni zapisano. Edine, a pogoste tekme smo imeli z lovci. Ponavadi sta tekmovali po dve ekipi vsakega društva, tako se je srečanje istočasno odigravalo na njihovem in našem balinišču.

V sedemdesetih letih je bilo zaznati izredno aktivnost pri investiranju in to nam je ob sicer nekaterih drugih spodletelih projektih (problem z zemljiščem) prineslo še drugo, pravo tekmovalno balinišče. Zemeljska dela so opravili člani, 30 m dolgo škarpo pa je naredil zidar Zupan. Spodnja steza je bila sicer nova, vendar je minilo kar nekaj časa, da je prevzela primat priljubljenosti starejši, zgornji sestri. Daleč od oči

V letih od 1973 so sekcijo vodili Dare Borčnik, za njim nekaj časa Pavle Merčun, Seršen Miro in Špenko Janko, leta 1981 je vodenje sekcije prevzel Špenko Franc - Podmajakov, ki ima veliko zaslug, da smo leta 1986 podaljšali zgornje balinišče na regularnih 27,5 m, nato pa leta 1991 preuredili še razsvetljava.

Prodor rekreativnega in tekmovalnega balinanja je bil v osemdesetih letih v Sloveniji vedno bolj evidenten. Popularizacija balinanja, sedaj že pravega športa, ni obšla našega društva in opaziti je bilo vedno več zanimanja. Vse več so se z balinanjem pričeli ukvarjati tudi mlajši. Takrat smo prvič navezali stike z Ljubljansko območno balinarsko zvezo, lotili smo se razsvetljave igrišča in v letu 1982 prvič nastopili v ligaškem tekmovanju. Takrat smo igrali samo tekme v četverkah in je bilo eno balinišče za sodelovanje v III. ligi LOBZ dovolj. Na začetku je bilo dovolj tudi igralcev. Kmalu smo postali zmagovalci v III. ligi, vendar se za napredovanje nismo odločili, ker še nismo imeli dveh stez. Po začetnem navdušenju je volja za tekmovalno balinanje nekoliko padla, saj so tekmovanja zahtevala ogromno časa. Takrat mlajši Podgoršek Marjan in Boris, Vertačnik Franc so se nekoliko umaknili, glavno tekmovalno breme so nosili Špenko Janko, Špenko Franc, Traven Tone, Jeras Johan, Bergant Ciril, Borčnik Dare ... Leta 1989 smo še drugič zmagali in se tako uvrstili v II. ligo LOBZ.

Igralcev na koči pa je bilo vedno dovolj. Često smo napolnili obe stezi, saj so vse bolj v balinanje prodirale tudi ženske. Špenko Rozka, Podgoršek Nada, Lukič Mira ter Borčnik Mija in Štefka, slednje tri so postale celo polnopravne članice naše ekipe in ob zadregah z ekipo smo pogosto nastopali z "mešano" ekipo. Organiziranih je bilo tudi vedno več tekmovanj-turnirjev, na katerih so lahko nastopale ženske, kot npr. tipična "ONA" ali ONA-ON". In naše so bile kar med boljšimi.

Kljub temu, da smo kot ekipa nastopali relativno uspešno, le ni veljalo prezreti, da je bila naša takratna ekipa ena najstarejših. To se je vedno bolj poznalo tudi pri načinu igre, ki ni šla v korak z razvojem balinarske igre. Zato je bilo več kot dobrodošlo zanimanje nekaterih najmlajših za balinanje in med počitnicami leta 91 smo izvedli osemdnevni tečaj iz osnov balinanja, ki se ga je udeležilo 8 dečkov in 6 deklic. Vsi so se naučili osnovnih veščin balinanja, bolj kot ostale je takrat igra prevzela Podgoršek Boštjana, Kosec Lojzeta in Borčnik Božota. Omenjena trojka je v naslednjih letih dodobra utrdila ime Strahovice v balinarskem športu, saj smo z njimi v kategorijah dečkov in mladincev osvajali visoka mesta na državnih tekmovanjih, veliko je bilo uspehov v okviru tekmovanj LOBZ. Skoraj vedno je na zmagovalnih stopnicah stal kakšen član Strahovice. Danes njihovo delo enako uspešno nadaljuje Aleš Borčnik.

S prodorom mladih smo bili vsi zadovoljni, nismo pa smeli prezreti, da lahko pride do konfliktov med mlajšimi in starejšimi, ki ponavadi le neradi prepustijo mesto mlajšim. S pravo mero poslušanja smo prešli nevarno obdobje in ekipa Strahovice je kmalu pridobila sloves mlade in perspektivne ekipe. Največ treningov in tekmovalj smo imeli v letu 1992 in 1993, ko smo zaradi vojne na Hrvaškem skoraj vsi počitnice preživeli kar doma. Takrat smo spet v polni zasedbi izvedli društveno prvenstvo za fante in dekleta v enojkah, dvojkah in preciznem izbijanju.

Delo z mladimi in odločitev, da glede na kvaliteto prevzamejo ključna mesta v ekipi, vse to je rodilo še en rezultat v letu 1995, ko je naša ekipa v ligaškem tekmovalju gladko osvojila 1. mesto in se tako uvrstila v I. ligo LOBZ. Vsekakor velik uspeh za ekipo, ki prihaja z vasi, ki ima "komaj kaj več" prebivalcev, kolikor jih potrebuješ za balinarsko ekipo. Po tem obdobju so nam prisluhnili tudi sponzorji, ki so nas takrat na novo oblekli in opremili, pomagajo nam tudi še danes. Trgovine Bergant, Merčun Transport, Seršen Transport, Kamnoseštvo Makovec; Revizorska hiša Podboršek, A'banka, Bahne; tudi na tem mestu iskrena hvala za sodelovanje.

V nadaljevanju se je zgodilo pričakovano: močnejši klubi hočejo dobiti dobre igralce iz manjših klubov in tako sta odšla v vrste takrat državnega prvaka Balinčeka iz Ljubljane Boštjan in sezono za njim še Božo. Tudi to, da smo vzgojili igralce, ki jih želijo v svojih vrstah videti tudi najboljši, je svojevrsten kompliment za naše delo. No, v ekipo so se vrnili "starejši", Ivan in Lojze Hribar in Marjan Podgoršek, in tako smo kljub vsemu z dobrimi igrami in optimalnim izkoristkom sicer skromne ekipe ostali v družbi ljubljanskih prvotligašev, kjer imajo drugi klubi veliko boljše finančne in tehnične pogoje za tekmovalje.

Glede na žalostno stanje propadajočih balinišč smo pred dvema letoma zbrali prepotrebni pogum in takoj po končanem ligaškem tekmovalju pristopili k prenovi. Podrli in na novo zgradili smo tri škarpe, stopnice med stezama, kompletno nove, z lepo zeleno barvo prepleškane so ograje z mrežo, urejena je tudi ostala okolica koč. Tako so naša balinišča sedaj kljub nenavadni in nefunkcionalni lokacijski rešitvi prav lep objekt.

Omenili smo že, da imamo tudi močno žensko vrsto in dekleta imajo že nekaj let v okviru Ljubljanske zveze svoje tekmovalje. Ker bi bil za naš klub vzdrževanje dveh ekip le prevelik zalogaj, Mija, Mira in Monika igrajo v ženski ekipi Zarje iz Ljubljane. V ženskem balinanju najdemo tudi največji uspeh našega kluba. Borčnik Mija je z dobrimi igrami tako v ženski kot v moški konkurenci opozorila nase in se v letu 97 uvrstila v prvi izbrano slovensko državno reprezentanco za ženske. Po nekaj preizkusnih tekmah se je ekipa udeležila Iger neolimpijskih športov v Lahtiju na Finskem, naslednje leto (1998) je bilo v Franciji prvo svetovno prvenstvo za ženske. Na tem tekmovalju je Mija osvojila dve bronasti medalji in veliko slavje v Strahovici!

Kako pa sicer izgleda tekmovalno leto balinarske ekipe? Meseci od novembra do aprila za balinarje ne pomenijo zimskega spanja, saj se balinanje že nekaj časa seli tudi v ogrevane dvorane. Nastopamo v takoimenovanih zimskih ligah in raznih turnirjih, ki jih prirejajo klubi, ki premorejo dvorane z dvema ali s štirimi igrišči. V aprilu se prične ligaško tekmovalje, v katerem odigramo 18 tekem. Eno ligaško srečanje vsebuje tekmo v trojki, dvojki, dveh enojkah, hitrostnem in preciznem izbijanju, konča pa se z dvema igrama v krog. 8 tekem in 3-5 ur igranja. Poleg tega so tu še obvezna tekmovalja zveze za posameznike, pare, pokalno tekmovalje, za mladince in dečke Za ilustracijo, v letu 1997 smo člani balinarske ekipe SD Strahovice tekmovali 81- krat, pri tem ni všteti niti en trening!

Vzporedno z ligaškimi so se razmahnila turnirska tekmovalja. Vsak klub prireja svoj turnir v četverkah ali trojkah, ponavadi v sobotah. Udeležba na turnirju zahteva ves dan, vendar se je tudi takih tekmovalj potrebno udeleževati, če hočeš da tudi drugi pridejo na tvoj turnir. SD Strahovica - balinarska sekcija je svoj prvi turnir za pokal KS Bukovica Šinkov Turn organizirali leta 1982, najprej za štiri ekipe, kmalu nato za osem, zadnjih pet let pa se našega turnirja udeležuje 12 ekip.

In še nekaj največjih uspehov igralcev, ki so nastopali za Strahovico:

1992: DP (državno prvenstvo) za dečke: Kosec Lojze 4. mesto

1994:	DP za dečke:	Borčnik Božo	4. mesto
1994:	DP mladinci - precizno:	Podgoršek Boštjan	5. mesto
1995:	DP mladinci posamezno:	Podgoršek Boštjan	2. mesto
	mladinci - pari:	Kosec, Podgoršek:	5. mesto
1995:	1 nastop v državni reprezentanci za dečke :	Borčnik Božo	
1998	Svetovno prvenstvo za ženske	Borčnik Mija	3. mesto (2x)
1999:	2 nastopa v državni reprezentanci za dečke:	Borčnik Aleš	

Balinarska sekcija SD Strahovica je imela tudi en mednarodni nastop. Poleti leta 96 smo odšli na športne počitnice v Vodice pri Šibeniku. Ob tem smo z domačo ekipo odigrali pravo mednarodno srečanje hrvaške in slovenske ekipe. S himno, dvigovanjem slovenske in hrvaške zastave, nagovorom župana Vrsta Strahovice (Borčnik Aleš, Božo, Mija in Dare), ki so jo gledalci na igrišče pospremili s šepetanjem, skoraj negodovanjem ("pa šta je sad ovo, zar igraju žena i djeca?!"), je v štirih partijah samozavestne domačine premagala s 6 : 2.

KOLESARSTVO

V kroniki Smučarskega društva Strahovica je zapisano, da je bila kolesarska sekcija na novo ustanovljena v mandatu med leti 1983 in 1985. Že v letu 1983 smo pričeli s kolesarskimi treningi - dobivali smo se vsak četrtek, soboto in nedeljo. Naslednje leto smo poskrbeli tudi za naša večjo prepoznavnost - kupili smo svoje prve enotne drese (rdeče s temno modro črto).

Kje smo trenirali - v začetku predvsem na Rašici, Črnicu, Kamniški Bistrici, Štefanji gori. Prvih tekem smo se udeleževali že precej pred uradno ustanovitvijo sekcije - tako smo že v letu 1979 bili na Črnuškem maratonu, pa tudi na Jurišu na Vršič smo že od samega začetka tega tekmovanja. Prvi vodja kolesarske sekcije je bil Janez Seršen, njegovo delo je nadaljevala Marta Seršen. Med leti 1985 in 1987 smo bili manj aktivni, vendar smo se kljub temu udeležili treh maratonov in bili uspešni na Vršiču.

Leta 1987 je krmilo sekcije prevzel Dušan Špenko. V tem času smo pripravili izlet v Kamniško Bistrico in se udeležili tudi nekaj maratonov. V letu 1989 smo bili že na devetih. Vedno več smo hodili "na dirke", trenirali pa predvsem vsak zase. Leta 1990 je sekcijo prevzel Igor Jenko. Kolesarstvo nam ni bilo zgolj oblika rekreacije, ampak tudi prijetno druženje vseh, ki ljubimo to športno vrsto. Ob nedeljskih dopoldnevih smo začeli skupaj poganjati pedala, kar več ali manj počenjamo še sedaj. V letu 1992 smo bili na Črnuškem maratonu, številno in tudi zelo uspešno pa smo končali maraton Franja in Moste ter dirki na Črnivec in Vršič.

Še večji zagon pa smo dobili leta 1993, ko smo kupili nove drese, tokrat "kričeče rumeno-zelene" Bili smo na maratonu Franja, Črnuče, osvojili tri pokale na Vršiču, kolesarili pa smo tudi na Rašico in Črnivec, leto kasneje smo bili prvič tudi na Starem vrhu, Predmeji in kronometru na Ratitovec. V tem obdobju smo se dobivali skoraj vsako nedeljo, bili pa smo tudi na več izletih. Leta 1993 smo kolesarili iz Kranjske gore čez Vršič, Predel v Trbiž in nazaj v Kranjsko goro, leta 1994 pa v obratni smeri. Sezono smo zaključili z izletom v Kamniško Bistrico in piknikom na koči. Od leta 1996 pa smo izlet v Kamniško Bistrico prestavili na začetek maja in od takrat je ta izlet postal tradicionalni uvod v novo sezono. Na ta dan se nam pridružijo tudi tisti ljubitelji kolesarjenja, ki pravijo, da to počno samo "kadar je lepo vreme in če imajo čas".

Sezona 1996 je bila zelo uspešna, čeprav so se maratona Franje zaradi dežja udeležili le trije tekmovalci. V avgustu smo s kolesi "plezali" po alpski cesti proti Grossglocknerju - dan, preživet v tem kolesarskem raju je bil nepozaben. Udeležili smo se tudi skoraj vseh maratonov in tekem v tem letu. Sezono smo zaključili s tekmo na Predmeji.

Leta 1997 smo se poleg dirk na Črnivec, Vršič, Ratitovec in maratona Franja, udeležili tudi vzpona na Lisco, na Mangart, Zatrnik in na Dobeno.

Lansko leto smo se prvič na prijateljskem dvoboju v ekipnem kronometru pomerili z ekipami iz Suhadol. Nekateri so tekmo vzeli res prijateljsko, najhitrejši pa so progo prevozili s povprečno hitrostjo nad 30 km/h. Proga nas je vodila iz Suhadol skozi Topole, Utik, Vojsko, Šmartno, okrog Šmarne gore proti cilju na Selu. Najhitrejša je bila ekipa iz Suhadol.

Mnogo prevoženih kilometrov vsako leto (najbolj pridni kar nekaj tisoč vsako sezono) zahteva tudi pogosto nabavo nove opreme - zlasti kolesarskih hlač, ki so najbolj "na udaru". Poleg lastnega in društvenega deleža nam pri tem pomagajo naši sponzorji, predvsem Jolex, Pro Emba in Poster.

Zadnja štiri leta kolesarsko sezono zaključimo z organizacijo gorskega kronometra na Rašico. To tradicionalno tekmovanje šteje kot odprto prvenstvo občine Vodice. Prvo leto se je kronometra na Rašico udeležilo dvajset, letos pa že štirideset tekmovalcev. In z veseljem ugotavljamo, da se je tudi ta tekma lepo "prijela".

IGRE Z ŽOGO

Prepričani smo, da nobena generacija ne bo preigrala toliko nogometa, kot ga je skupina fantov, rojena v zgodnjih petdesetih letih v vaseh Selo, Vesca, Koseze Šinkov Turn ...

Leta od 1965 do 1970 tako lahko označimo kot začetke delovanja Sekcije za igre z žogo pri SD Strahovica. Svoje osnovno zatočišče smo imeli v dolini Strahovice, v izteku velike skakalnice.

Naj v ta prispevek vpletem nekoliko nostalgичnega spomina: travnato, neravno igrišče v dolžini cca 50 in širini 15 m smo opremili z lesenimi goli in naš nogometni ples je trajal v polni intenzivnosti več kot 5 let. Vsako soboto popoldne, vsako nedeljo po ves dan, vse praznike, čez vse poletne počitnice in prenekateri delavnik. Mlinarjeva dva, Sršenov, Ivanov, Kočar, Buzovčev Marjan, Kajžn Daro, Klandrove'dva, P'stot'n Boris, Žunov Dule, N'dulekov, K'tolški Francl, Mihelčič Marjan, Koščov Joža..., včasih tudi starejši. Z nami skupaj pa se je preganjal Zagorc Franc, ki je v veliki meri "kriv", da se je nogomet takrat tako prijel. Igrišče "na koči" je bilo tako zdelano, da na njem 10 let tudi travica ni zrasla. Zato smo se včasih, predvsem jeseni, po zadnji košnji, preselili tudi na travnike pod Mlekarjem, pri Kočarju, pri Aljaž, nekoč smo neko pomembno tekmo igrali tudi na Buzovčevem travniku, nasproti Ceneta. Tradicionalno smo merili moči s sosedi, ekipo Utika in Bukovice, ki so bili v enaki meri aktivni na igrišču "v dolin". Nogometne tekme med Selom in Utikom so imela še poseben prestižen pomen. Vedno smo igrali dve tekmi, eno na Selu in eno v Utiku. Bilo je veliko veselja, hudih besed, včasih so zapele tudi pesti, pa vendar smo vsi ostali prijatelji.

Naša velika želja je bila lastno igrišče in resno tekmovanje v ligaškem sistemu. Sanje o pravem igrišču se nam niso nikoli uresničile, pač pa smo leta 1971 pričeli s tekmovanjem v takrat osnovani Sorški ligi, imenovani tudi Divji ligi. Našo ekipo so sestavljali skoraj vsi igralci iz našega društva in boljši igralci (Lužar, Razinger, Nahtigal, Zupin, Semenič) iz Utika in Bukovice. Vse tekme smo igrali v gosteh, zadnje leto pa nekaj tudi na igrišču v Vodica, kjer se je prav takrat prebujal nogometni klub. Žal nimamo nobenega slikovnega materiala iz tistih časov, dragocen spomin pa so tekmovalne izkaznice; ohranjene so skoraj vse.

Čeprav naše nogometno udejstvovanje pravzaprav ni bilo tesno povezano s takratnim načinom delovanja društva, nam je vodstvo društva odobrilo nakup dresov (majic) in kakšno žogo. Na tekme smo se vozili z gasilskim kombijem. Naloge šoferja (in včasih tudi sodnika) pa so opravljali starejši, saj je bila večina nas mlajša od 18 let in tako nihče ni imel voznškega izpita.

Seveda način našega dela ne zdrži resne kritike o delovanju nogometne ekipe. Nismo imeli lastnega igrišča, ne trenerja, nobenih kondicijskih, kaj še taktičnih priprav ali zamisli. Preprosto: igrali smo nogomet, se mukoma zbirali za tekme, včasih odšli tudi z desetimi ali devetimi igralci, tekme v glavnem izgubljali - in mislili, da nam lepše ne more biti.

Po nekaj letih je tekmovanje v ligi propadlo, fantje so odhajali k vojakom, v službe, nekateri so se celo poženili. Precej energije se je preselilo v delovanje takrat zelo uspešne mladinske organizacije in s športnim življenjem smo nadaljevali v okviru raznih tekmovanj, organiziranih na nivoju občine Šiška. Poleg nogometa smo se zelo aktivno ukvarjali še **s streljanjem z zračno puško, s kegljanjem, namiznim tenisom, najbolj pa z odbojko**. Peščeno igrišče za odbojko smo zgradili v podaljšku nogometnega igrišča, ravno tam, kjer je danes asfaltna plošča.

Tako **odbojko** lahko označimo kot šport, ki je v osemdesetih letih prevzela vlogo "prve" igre z žogo. Odbojka je bila igra za nedeljo, saj smo ponavadi začeli dopoldne, na igrišču nas je bilo včasih tudi po dvajset. Tako sta dve ekipi lahko igrali, tretja pa je odšla na kosilo. Največja prednost odbojke pa je, da so se nam lahko pridružila tudi dekleta. "Navsezadnje pa je bil tudi že čas, saj ni, da bi vse življenje samo žogo zbijali!" bi lahko slišali kakšnega od staršev.

Vsako ukvarjanje s športom dobi še večji smisel s tekmovanjem. Zato smo z veseljem več let redno sodelovali v Trim ligi v odbojki. Tekmovanje je bilo organizirano v Ljubljani, v telovadnici ŽAK Ljubljana na Aljaževi ul. Našo vrsto so v osnovi sestavljali Marjan Podgoršek, Peter Hribar, Boris Merčun, Lojze Kosec, Jure Marenče, Jože Hribar, Dare Borčnik, Boris Podgoršek, Lojze in Ivan Hribar, v sili so priskočila na pomoč tudi dekleta Darja, Štefka ... Kljub temu, da smo igrali bolj "kmečko odbojko", smo redno zasedali mesta v sredini lestvice.

Naši večni tekmeči so bile ekipe Pirnič, Colorja, Leka., s katerimi smo često odigrali tudi prijateljske tekme. To tradicijo ohranjamo še danes; enkrat letno se srečamo z ekipo Colorja, včasih tudi s Pirničami, OŠ Smednik in ekipo Leka iz Mengša.

V okviru Sekcije za igre z žogo v zimskih mesecih (november - marec) redno najemamo oz. za zimsko vadbo uporabljamo telovadnico v OŠ Vodice. Vsak ponedeljek, že dvaindvajset (22) let! Telovadnica je v začetku zime skoraj premajhna, saj se v njej zbere tudi do 30 rekreacije željnih članov. Vadba poteka po ustaljenem urniku; prvo uro igramo mali nogomet in košarko, nekateri se razgibavajo oz. telovadijo, druga ura je namenjena odbojki.

Zadnjih osem let apetite po rekreaciji zadovoljuje tudi dvorana v Utiku. Ideja, da bi dvorano uporabljali tudi kot telovadnico, se je porodila v svetu KS Bukovica Šinkov turn. Vse skupaj se je začelo z aerobiko, ki jo še danes vodi naša članica Marta Seršen. Dvorano (oder) so opremili z napravami za fitness, v dvorano pa postavili 4 mize za namizni tenis. Dve mizi je kupilo naše društvo. Tudi ta ponudba je bila sprejeta z velikim zadovoljstvom, saj je vsa ta leta dvorana dobro zasedena, v začetku je bila za prost lopar ali prosto napravo za fitness prava vrsta. Vsako leto v okviru društva pripravimo tekmovanje v namiznem tenisu. Med moškimi je trikrat zmagal Repnik Damjan, dvakrat Hribar Matjaž in enkrat Klemen Marjan. Največkrat je med dečki zmagal Žiga Podgoršek, tekmovanje za dekleta pa smo zaradi majhnega zanimanja po dveh letih opustili.

Sicer pa igranje namiznega tenisa sega daleč v zgodovino našega društva, saj smo ping-pong veliko igrali na terasi "nad" kočjo, kasneje pa smo mizo preselili v dvorano KS v Utik. Leta 75 smo imeli tekmovanje, na katerem je sodelovalo 18 igralcev, vendar zaradi zahtevnega sistema - "vsak z vsakim" - tekmovanje ni bilo izpeljano do konca.

Popularen (preprost in verjetno tudi poceni) je bil v letih 1970 do 1975 tudi badminton, potem pa se je šport umaknil odbojki. Badminton bi veljalo obuditi!

Najbolj železni repertoar sekcije pa so tekme OŽENJENI : NEOŽENJENI. Tako v nogometu, kot tudi v odbojki. Prvo, v zapisnikih "registrirano" tekmo v nogometu, najdemo v letu 1975 in kronist je pripomnil, da so bili boljši oženjeni.

Ta srečanja so vedno privabila veliko število igralcev in navijačev, pod posebnim udarom pa je bil izbrani sodnik (Jože ali Žane), ki se je zaman trudil, da bi bili vsi zadovoljni z njim.

Tekmovanje (predvsem v odbojki) se je ohranilo do danes, le da je danes nekoliko težje "dobiti ekipe skupaj". V zadnjih letih smo vsaj enkrat letno pripravili odbojgarsko srečanje med dekleti in fanti; po prej omenjenem kriteriju. Lahko trdimo, da se za amaterske razmere tu igra kar kvalitetna odbojka. Odigrali smo tudi nekaj tekem po teritorialnem načelu KRAKOVO : SELO, vendar se zdi, da je ta način "delitve" včasih sproščal kaj več kot samo športne strasti.

Na novi asfaltni plošči smo pripravili tudi več tekmovanj v malem nogometu (3 na 3) in v košarki po pravilih "street-ball". Predvsem nogomet pa se je v zadnjem času preselil na nov objekt na kompleksu KUBU v Vodica, delno pa tudi v Repnje.

Dodatno dimenzijo tej sekciji je v letu 1995 dala že prej omenjena novo zgrajena asfaltna plošča v površini 330 m, kjer smo dobili lepo igrišče za odbojko in solidno igrišče za igranje košarke na en koš. Novi upravni odbor je pod vodstvom Ivana Hribarja in z obilnim angažiranjem članov uspel v dveh letih prenoviti kompleten izgled našega objekta. Igrišče nam je z delnim odlogom plačila asfaltiralo podjetje SCT, z denarno pomočjo nam je takrat pomagala tudi KS Bukovica Šinkov Turn. Z rednim vzdrževanjem travnatiga igrišča za mali nogomet, igriščem za odbojko in košarko ter balinišči pa naš objekt tako že zasluži status malega športnega centra.

Delovanje Sekcije za igre z žogo zasledimo prvič v letu 1975, ko sta z vodenjem sekcije pričela Rupnik Lojze in Hribar Ivan, v naslednjih letih so to funkcijo opravljali še Borčnik Dare, Koscec Lojze, Marjan Podgoršek, Hribar Peter, Repnik Miro, danes pa sekcijo vodita Rok Vrhovnik in Franc Dominko.

Nekaj kratkih zgodb, v ilustracijo naše mladosti, zagnanosti, naivnosti, hrabrosti:

Tekma s NK Sinica na igrišču v Godešiču: kljub polurnemu čakanju se je na igrišču zbralo komaj 7 igralcev nasprotnega moštva. Prosili so nas, če tekmo preložimo za dva dni in mi smo, željni igranja, seveda z veseljem sprejeli. Čez dva dni se je nas zbralo komaj 8; tekmo smo odigrali, izgubili z 9 : 0 in prešerno ugotavljali: dobrotja je sirota.

Tekma v Sorški ligi s Kondorjem iz Godešiča: po prvem polčasu je naša mladinska, skoraj otroška, ekipa vodila s 3 : 0. To je dodobra razjezilo favorizirane domačine in po silnem pritisku je bilo 2 minuti pred koncem 4 : 4. Tekmo je sodil je Žane, ki je bil obenem tudi šofer kombija. Gledalci so izgubljali živce in ob prerivanju v našem kazenskem prostoru je nekdo ob avtu prodorno zapiskal. Ivan je v prepričanju, da je bil žvižg sodnikov, prijel žogo z rokama. "Penal, penal!", so rjaveli domači igralci in gledalci. Žane je za nekaj sekund pomislil in se odločil: "Indirekt!" Potem smo vsak po nekajkrat ponovili svoje mnenje, domači velikan (včasih smo rekli: bil je, kot Golobov Joža) je vrgel sodniku Žanetu žogo v glavo. Ta je takoj odpiskal konec tekme in po lovu po igrišču in nekaj prejetih udarcih smo komaj ujeli "zadnji kombi" za Selo. Bila pa je to ena redkih tekem, ki smo jo potem zmagali, s 3 : 0.

Tekma s Taborjem iz Vižmarij: nasprotnik je bil zelo renomirana ekipa in prvi polčas smo presenetljivo vodil z 1 : 0. Ko nas je sodnik pozval na igrišče in začetek drugega polčasa, je Lužarjev Vino na igrišče prikorakal s cigareto, sodnik ga je takoj izključil in izzval besen revolt Razinger Franca, ki je bil itak poznan po kratkih živcih. Brez dveh ključnih igralcev smo tekmo gladko izgubili z 1 : 11.

PLANINSTVO

Že od same ustanovitve so člani SD Strahovice radi obiskovali vrhove naših gora. Kot druge, je tudi ta dejavnost nihala s svojo aktivnostjo. Prav aktivnost pa je odvisna in povezana z zagnanostjo posameznikov v društvu, saj od njihovega zanimanja zavisi aktivnost sekcije. Pomembne so tudi vzpodbude ostalih članov društva, ki si prizadevajo, da delujejo sekcije, v katerih se lahko ljudje zbližujejo in najdejo skupne interese

Tako je planinstvo spomladi leta 1997 ponovno zaživelo. S člani, ki so v planinski sekciji našli odgovarjujoč način udejstvovanja, smo prvič v zgodovini društva izdelali program delovanja planinske sekcije

Prvi organizirani pohod na Slivnico v aprilu 1997 nas je prav prijetno presenetil s svojo množičnostjo. Udeležilo se ga je 34 pohodnikov. Izbira našega programa se je z množično udeležbo potrdila kot uspešna. V letu 1997 smo, če prištejemo tudi izlet v neznano in Krvavec, izvedli kar 10 izletov. Izlet in tek na Krvavec – Seškov memorial smo proglasili za skupno, zaključno akcijo tekaške in planinske sekcije.

V letu 1998 smo organizirali 5 izletov, neugodno jesensko vreme in solidarnost z drugimi aktivnostmi nam je prekrizalo načrte za Krvavec in še kateri izlet. V letošnjem, 1999 letu smo še bolj skrbno pripravili letni program in do oktobra smo v organizaciji sekcija naše lepe gore obiskali osemkrat. Zaključek pohoda smo največkrat končali z obiskom naravnih in kulturnih znamenitosti. Pohodi so vedno organizirani za širok krog ljubiteljev gora. Pozabili nismo na varnost pohodnikov, še zlasti na najmlajše.

Znanje članov društva smo uporabili za čim bolj kakovostno delovanje sekcije. Oblikovanje in pestrost programa nam bogatijo nekateri posamezniki, ki dobro poznajo raznoliki svet naše dežele. Opažamo, da se na izletih vse več udeležencev zanima za rastlinstvo in živalstvo, kar je zares pohvale vredno.

V zimskem času smo organizirali ogleda diapozitivov in tri dosedaj organizirana srečanja so bila izjemno dobro obiskana. Odpravo na Dalaughiri leta 1998 nam je v sliki in besedi predstavil član odprave Miha Marenče. Po Južnoameriških Andih, skozi Bolivijo, Peru in Čile, nas je popeljal Stane Hrovat. Zanimiv je bil prikaz diapozitivov o gobah in cvetju. Z izvirnim komentiranjem nam je lep večer pripravil naš prijatelj Kosec Jože, ki slovi kot eden najboljših poznavalcev gob in cvetja na slovenskem.

Izobraževali smo se tudi na področju nudenja prve pomoči. Demonstrator 9-urnega tečaja je bila naša članica društva Pavlina. Tudi tehničnega dela nismo zanemarili, saj smo organizirali tudi tečaj o opremljenosti "gornika" in o praktični izvedbi samovarovanja na nadelanih poteh. Tudi v bodoče se bomo trudili za izobraževanje na področju gorništva.

Gora ni nora, dandanes tudi tisti, ki "gre gor" ni več nor!!! Pridružite se nam!

Kot zanimivost pa predstavimo še realizacijo programa sekcije:

KJE SMO BILI,	KAKO VISOKO	in	KOLIKO NAS JE BILO
LETO 1997			
VELIKA SLIVNICA	1114 m		34
GOLICA	1835 m	23	
VELIKI SNEŽNIK	1996 m		15
MALA MOJSTROVKA	2332 m	15	
PLANJAVA	2292 m	3	
PEČA-KORDEŽEVA GLAVA in	2125 m		
URŠLJA GORA	1699 m	15	
VRTAČA	2180 m	6	

MANGART	2679 m			9
KRVAVEC- SEŠKOV MEMORIAL	1492 m		65	
IZLET V NEZNANO		39		
(Muzej I. svetovne vojne v Kobaridu, rudnik živega srebra v Idriji)				

LETO 1998

VREMŠČICA	1027 m		11	
VELIKI ROGATEC				
ali MRTVI MENIH	1557 m		30	
CIMA DEL CACCIATORE				
ali KAMNITI LOVEC)	2071 m		16	
VELIKA RADUHA	2062 m		15	
DEBELA PEČ	2014 m	8		

LETO 1999

KOPITNIK	910 m	2		
SLAVNIK	1028 m	9		
TOŠČ	1021 m			
in GRMADA	899 m	21		
ČAVEN-KUCELJ	1237 m	26		
VIRNIKOV GRINTAVEC	1654 m	18		
KRN	2244 m	22		
OBIR	2139 m	24		
KRVAVEC	1492 m	52		

DRUGE DEJAVNOSTI

Poleg osnovnih, poznanih sekcij, je bilo v Smučarskem društvu dovolj posluha in prostora tudi za ostale zvrsti športa, ki pa zaradi raznih razlogov niso živela kaj več kot nekaj let.

Že zelo zgodaj, leta 1973, zasledimo ustanovitev in prve aktivnosti **strelske sekcije**. Njen prvi predsednik je bil Jež Rajko in kmalu je nabavil dve zračni puški. Zaradi prezaposlenosti se je kmalu opravičil in sekcija je mirovala do naslednjega občnega zbora, ko sekcijo prevzame Zupan Cene in Marenče Tone. Kmalu sta pripravila prve treninge in tekmovanje, na katerem je pri moških zmagal Špenko Janko, pri ženskah pa Merčun Tatjana. Naslednji mandat je vodenje sekcije prevzel Mihelčič Marjan, za njim pa Lojze Vrhovnik. V teh letih zasledimo še nekaj aktivnosti, tudi nekaj tekmovanj, potem pa se je strelska sekcija umaknila v ilegalo.

V istem obdobju se pojavi **badminton**, vendar tudi badminton ni požel kaj več od prehodnega zanimanja.

Že od nekdaj je v naših krajih precej posluha tudi za **šah**, ki tudi ni obšel delovanja v našem društvu. V letih, ko je bilo šahu veliko pozornosti dano že v OŠ Vodice, se je ta aktivnost nadaljevala tudi v dijaških in študentskih letih. Vzporedno z nogometom in odbojko so se v sedemdesetih letih tudi v šahu odigrali turnirji oz. dvoboji med oženjenimi in neoženjenimi, drugih organiziranih srečanj pa ni bilo.

Sankali smo se pa vedno radi po gozdnih poteh Rašice. Najbolj kvalitetne sankaske proge po gozdnih poteh Rašice smo imeli pred 40 leti, ko so zato poskrbeli kmetje s konji, ko so vlačili les iz gozda. Spomine na sankanje smo spet obudili leta 1991, ko je le padlo toliko snega, da smo po "ta nov cest" pripravili cca 800 m dolgo progo. Tekme, ki je bila bolj kot tekma predvsem zabava, se je udeležilo blizu 40 sankalcev z vsemi mogočimi modeli. Podobno tekmo smo izvedli žal samo še dvakrat. Zadeva bi se bolje prijela, če bi imeli vsako leto stabilne zime s pošteno porcijo snega.

Pred leti smo imeli še en zanimiv poskus. V obliki demonstracije in poskusne vadbe nam je aktivni tekmovalec prikazal osnovne veščine **lokostrelstva**, vendar se kljub dobrim pogojem za to panogo ta zanimiv šport ni prijel.

